

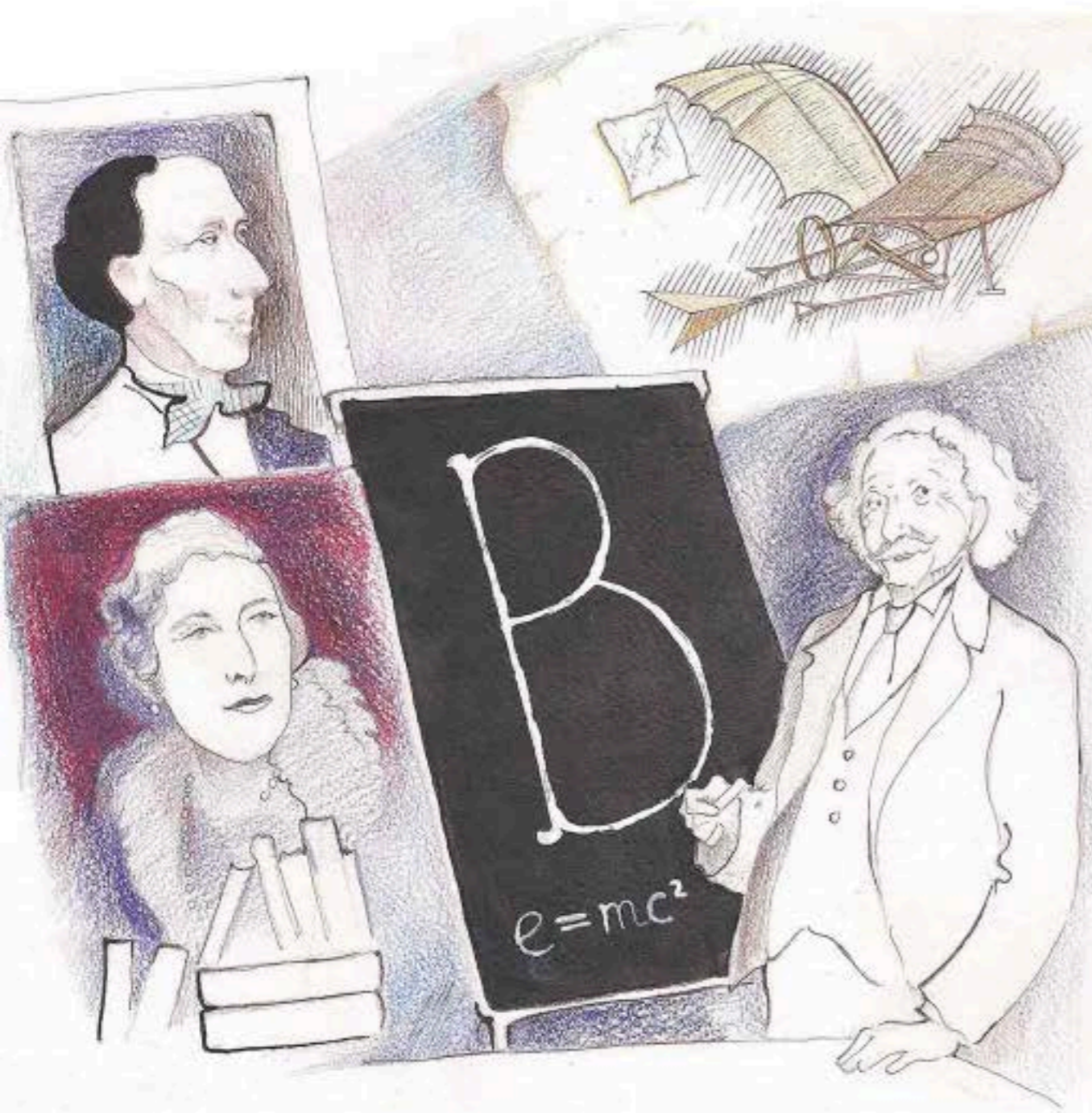
Alleen met dyslexie?

Hoezo *alleen*?

Een professor uit Maastricht, Leo Blomert, heeft een aantal jaren geleden uitgezocht hoeveel kinderen met dyslexie er in Nederland alleen al op de basisschool zitten. Hij kwam erachter dat in bijna elke groep wel een leerling met dyslexie zit; soms zitten er wel twee of drie leerlingen met dyslexie in een groep en soms ook geen een. Hij heeft het gemiddelde berekend, waarbij het er uiteindelijk op neerkomt dat 3,6% van alle mensen in Nederland dyslexie heeft. Dat zijn er heel veel. Er zijn meer dan een half miljoen mensen met dyslexie in Nederland. Dat zijn net zoveel mensen als er in [Rotterdam](#) wonen en iedere dag worden er wel tien kinderen met dyslexie in Nederland geboren.

Over de hele wereld verspreid zijn er vele tientallen miljoenen mensen met dyslexie! Hoeveel precies is moeilijk te achterhalen. Net zoals dyslexie in de ene klas vaker voorkomt dan in de andere, geldt dat ook voor verschillende landen. Het ene land heeft meer mensen met dyslexie dan het andere. Ook zijn er landen waar minder onderwijs is, daar zijn wel kinderen met dyslexie, maar het wordt niet ontdekt. In deze landen is het heel normaal dat iemand niet kan lezen of schrijven.

Zoals je ziet, je bent niet alleen met je dyslexie, jij en ik, we zijn met velen. En, hoewel dat niet altijd makkelijk is, je kunt er zelfs beroemd mee worden ...

Beroemd en dyslectisch?

Beroemde mensen met dyslexie zijn er genoeg. Misschien heb je weleens van de schrijver Mark Twain gehoord. Hij schreef onder andere over de lotgevallen van Tom Sawyer en Huckleberry Finn. Of ben je toevallig net naar de bioscoop geweest om 'De Grote Vriendelijke Reus' te zien of 'Sjatie en de Chocoladefabriek', verhalen die zijn geschreven door **Roald Dahl**. Beide schrijvers hadden dyslexie, net zoals Agatha Christie. Zij schreef onder andere veel detectives. En ken je het sprookje 'Het lelijke jonge eentje' van Hans Christiaan Anderson? Men denkt dat dit mooie verhaal voortkomt uit de persoonlijke ervaringen van Anderson als kind. Ook hij las erg langzaam en ook hij maakte veel taalfouten.

Er zijn nog meer beroemdheden die tot onze verbeelding spreken en dyslectisch waren, zoals Walt Disney, de man die onder andere Donald Duck en Micky Mouse op het witte doek bracht. En Leonardo Da Vinci, tja wat deed hij eigenlijk niet ... Hij schreef, was uitvinder, schilder, beeldhouwer en we weten na 500 jaar nog steeds wie hij was!

En ook Albert Einstein zullen we niet snel vergeten. Hij ontving zelfs een belangrijke prijs: de Nobelprijs voor Natuurkunde.

Met dyslexie kun je zelfs president worden, zoals Winston Churchill, minister-president van Engeland gedurende de Tweede Wereldoorlog, of Woodrow Wilson, de 28ste president van de Verenigde Staten. En dan hebben we ook nog oud-president George W. Bush, ook hij heeft dyslexie. Dyslexie en beroemd zijn, zo raar of **curieus** is dat dus niet.

Curieus? Dat is raar!

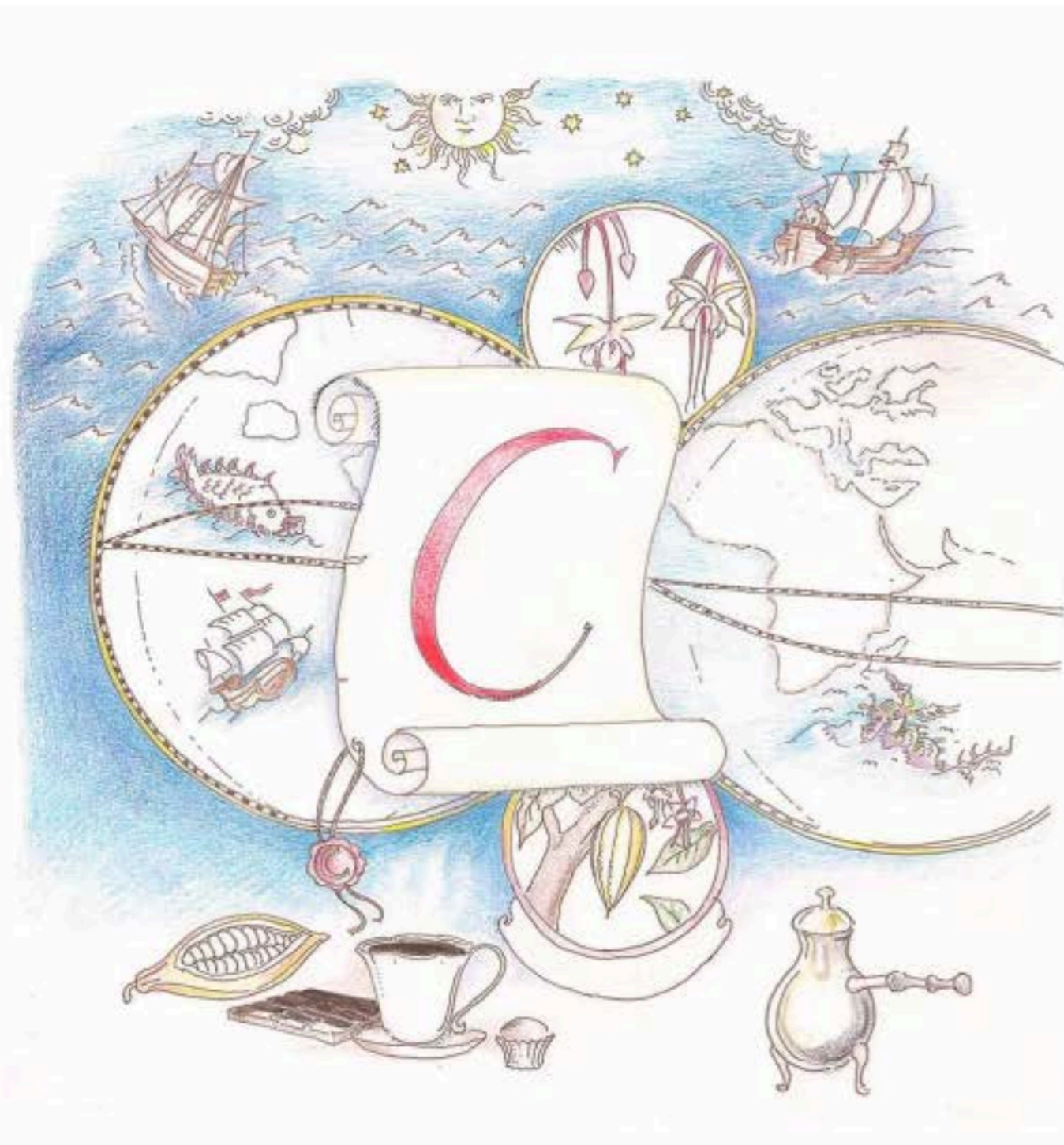
Curieus is een moeilijk woord voor raar, ongewoon of vreemd en vreemd is de C.

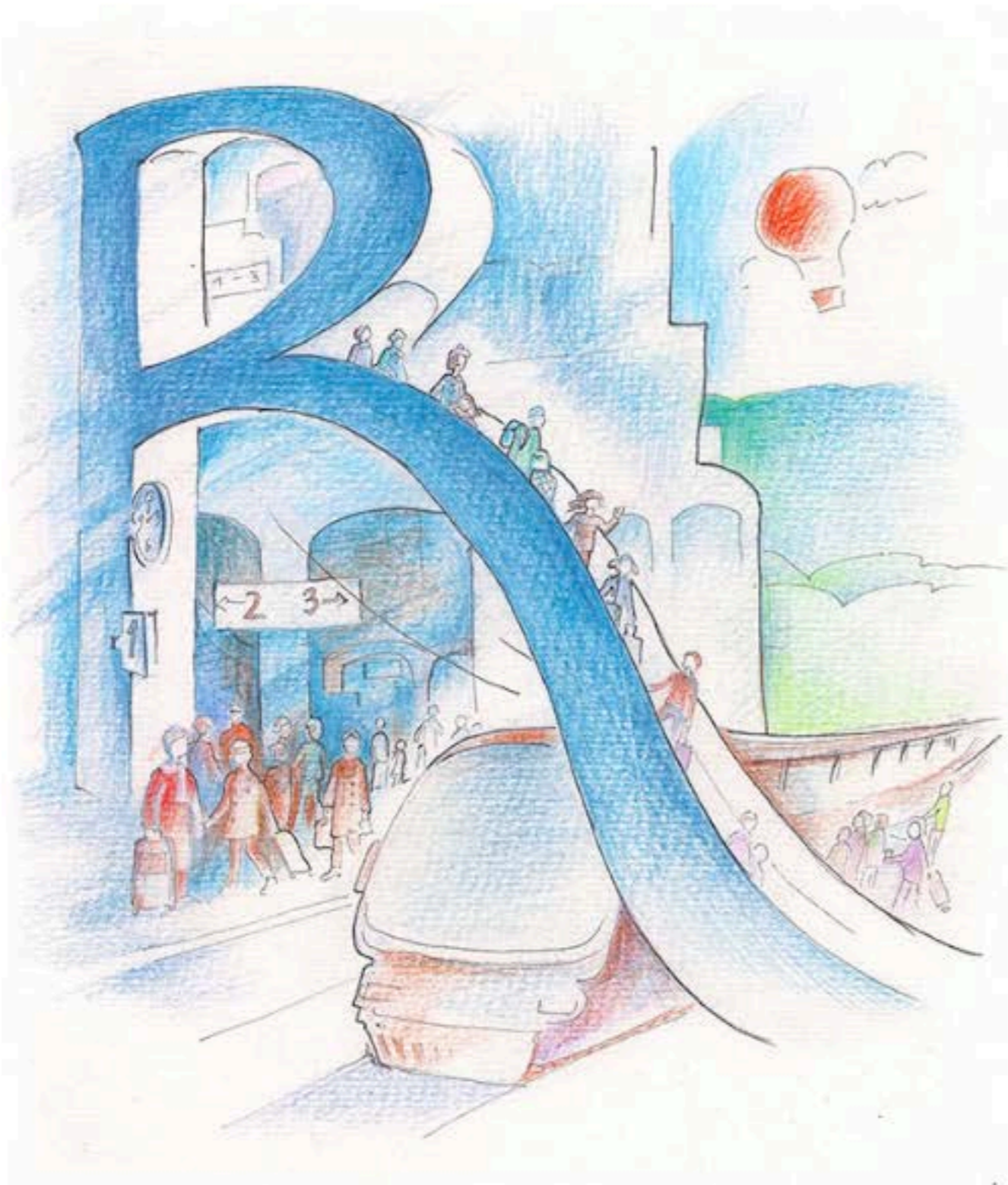
De C staat wel in het alfabet, maar hij heeft niet eens zijn eigen klank! Hij leent zijn geluid van andere letters en als je goed luistert bij het uitspreken van *curieus*, maar ook bij *curiosa*, dan klinkt de C hier een klein beetje als een Q.

Maar de C leent zijn geluid van nog meer letters.

Neem nou *chocola*, de eerste C klinkt als een s en de tweede als een k. Erg gemeen, hoe moet je dit nu begrijpen als je dyslexie hebt?

Om de *chaos* nog groter te maken, zetten we een h achter de c, dan klinkt- ie weer als een g, behalve dan weer bij *chocola* ... En waarom schrijven we niet *sjokola*? Waarom heeft iedere letter niet gewoon zijn eigen klank? Heel lang geleden zijn er afspraken gemaakt, nog voordat we met grote zeilschepen over de wereldzeeën voeren, om uit verre exotische landen onze chocola te halen. Die afspraken helpen om geschreven woorden beter te begrijpen; door de eeuwen heen veranderden die afspraken ook steeds weer. Zo is er een tijd geweest dat men woorden vooral schreef zoals ze klonken, maar doordat men in verschillende delen van Nederland, maar ook België, weer andere dialecten sprak, schreef men woorden toch overal weer net iets anders. Afspraken waren en zijn dan ook nodig, maar een foutje op zijn tijd zal de wereld echt niet doen vergaan. Het maakt je ook zeker niet **dom**.

Rekenen en cijfers

Rekenen, misschien heb jij daar ook wel de nodige moeite mee. Neem de cijfers 6 en 9, net als bij de letters b – d en q – p lijken deze cijfers veel op elkaar, maar ze betekenen iets anders. Naast de verwarring die ontstaat door deze cijfers kun je je net als bij het 'gewone' lezen vergissen in de volgorde van de cijfers, je leest bijvoorbeeld 75 in plaats van 57. Ook het plusteken en het vermenigvuldigingsteken zijn lastig uit elkaar te houden, ze lijken immers op elkaar, kijk maar + en x. Dit betekent niet dat je moeite hebt met rekenen, je hebt moeite met het lezen van de sommen en dat komt door de dyslexie.

En wat denk je hier van: 'Jeffrey gaat met de trein naar zijn vriend in Arnhem. De trein vertrekt om 15.00 uur van perron 2. Om 15.45 uur haalt zijn vriend hem in Arnhem van het station. Hoe lang zit Jeffrey in de trein?' Redactiesommen noemen we dat. Alsof het gewone rekenen al niet moeilijk genoeg is. Het is bekend dat het bij kinderen met dyslexie vrij lang duurt voordat ze het rekenen onder de knie krijgen. Zo duurt het bijvoorbeeld langer voordat ze de tafel van 7 uit het hoofd kennen, de uitkomst wordt vaak nog uitgerekend. Bijvoorbeeld bij $3 \times 7 = 7 + 7 = 14 + 7 = 21$. Bij sommige mensen zijn de rekenproblemen nog groter, wanneer het uitrekenen bijvoorbeeld ook moeite kost. Mogelijk hebben zij [dyscalculie](#). Dyscalculie kan voorkomen naast of in plaats van dyslexie. Zoals je ziet, is het uit je hoofd leren van de tafel van 7 met dyslexie moeilijk, maar wanneer je de tafels **stap voor stap** uitrekent, kom je dan toch tot het goede antwoord.